FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT FRANCIS G. JACOBS

föredraget den 17 november 2005 [1]

1. I förevarande mål har Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (regional domstol i andra instans) ställt frågan huruvida gemenskapsrätten utgör hinder för Nederländerna att uppbära nationella socialavgifter baserade på ränteinkomster som utbetalats av ett företag med säte i Nederländerna till en nederländsk medborgare som är bosatt i Belgien och som, enligt förordning nr 1408/71, [2] omfattas av både nederländsk och belgisk lagstiftning om social trygghet.

2. Frågan har uppkommit i en tvist mellan L.H. Piatkowski och inspektören på den behöriga skattemyndigheten (nedan kallad inspektören).

Tillämpliga gemenskapsrättsliga bestämmelser

3. Avdelning II i förordning nr 1408/71 innehåller att antal lagvalsregler där man avser att bestämma vilken lagstiftning om social trygghet som skall tillämpas avseende personer som omfattas av förordningens tillämpningsområde. Reglerna baseras på principen att en anställd eller en egenföretagare endast omfattas av lagstiftningen i en medlemsstat åt gången (nedan kallad enstatsprincipen). Således föreskrivs i artikel 13.1 i förordning nr 1408/71 följande allmänna bestämmelse:

"Om något annat inte följer av artiklarna 14c och 14f skall personer för vilka denna förordning gäller omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat. Denna lagstiftning skall bestämmas enligt bestämmelserna i denna avdelning."

4. Enstatsprincipen gäller personer som är anställda i mer än en medlemsstat, [3] personer

1 — Originalspråk: engelska.

2 — Rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen (EGT L 149, s. 2; svensk specialutgåva, område 5, volym 1, s. 57). Förordningen i dess nya lydelse återfinns i del I i bilaga A till rådets förordning (EG) nr 118/97 av den 2 december 1996 om ändring och uppdatering av förordning nr 1408/71 (EGT L 28, 1997, s. 1). De aktuella bestämmelserna ändrades ytterligare (dock ej relevant i detta mål) i rådets förordning (EG) nr 1606/98 av den 29 juni 1998 (EGT L 209, s. 1) med ikraftträdande den 25 juli 1998.

3 — Artikel 14.2 i förordning nr 1408/71.

som bedriver verksamhet som egenföretagare i mer än en medlemsstat[4] och (som huvudregel) personer som är anställda i en medlemsstat och egenföretagare i en annan medlemsstat.[5]

5. Som framgår av lydelsen i artikel 13.1 i förordningen innehåller avdelning II bara två undantag från den principen.

6. Artikel 14f rör offentligt anställda som samtidigt är anställda i två eller flera medlemsstater. Den bestämmelsen är inte relevant i förevarande mål.

7. I artikel 14c a fastslås huvudregeln att den som samtidigt är anställd inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han utför avlönat arbete.

8. I artikel 14c b begränsas denna regel i vissa fall. Enligt artikel 14c gäller följande:

"Den som samtidigt är anställd inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium skall omfattas av följande:

...

b) i de fall som anges i bilaga VII

— av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är anställd ..., och

— av lagstiftningen i den medlemsstat inom vars territorium han är egenföretagare ..."

4 — Artikel 14a.2 i förordning nr 1408/71.

5 — Artikel 14c.1 a i förordning nr 1408/71.

9. I bilaga VII till förordning nr 1408/71 nämns de fall i vilka en person samtidigt omfattas av lagstiftningen i två medlemsstater:

"1. En egenföretagare i Belgien som är anställd i en annan medlemsstat."

Tillämplig nationell lagstiftning

10. Vid den aktuella tidpunkten föreskrevs i nederländsk lagstiftning om social trygghet att en i landet ej bosatt person som var skyldig att betala skatt på inkomst av tjänst i Nederländerna skulle vara obligatoriskt försäkrad inom ramen för de fyra allmänna nederländska systemen för social trygghet. [6]

11. Den försäkrade var även skyldig att betala avgifter för den nationella socialförsäkringen. [7]

12. I de fall då det rörde sig om en i landet ej bosatt person beräknades avgifterna utifrån den beskattningsbara inkomsten inom landet i den mening som avses i Wet op de inkomstenbelasting 1964 (inkomstskattelag). [8]

13. Den beskattningsbara inkomsten i landet fastställdes till bruttoinkomsten i landet, [9] vilken i sin tur fastställdes till i) inkomst av tjänst och ii) nettoinkomst av fordringar mot ett bolag med säte i Nederländerna, i vilket den som mottog dessa inkomster hade en betydande andel i det bolaget, en andel som inte tillhörde ett företag. [10]

14. Detta är att jämföra med personer bosatta i landet för vilka socialavgifterna bestämdes med beaktande av hela den försäkrades totala inkomst i den mening som avses i Wet op de inkomstenbelasting.

6 — Artikel 6.1 b i Algemene Ouderdomswet (allmän ålderspensionslag) och motsvarande bestämmelser i Algemene nabestaandenwet (allmän efterlevandelag), Algemene Kinderbijslagwet (allmän lag om familjeförmåner) och Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (allmän sjukförsäkringslag).

7 — Artikel 6 i Wet financiering volksverzekeringen (lag om finansiering av socialförsäkringarna).

8 — Artiklarna 7 och 8 i Wet financiering volksverzekeringen.

9 — Artikel 48.3 i Wet op de inkomstenbelasting.

10 — Artikel 49.1 c.1 och 4 i Wet op de inkomstenbelasting.

Förfarandet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

15. Den nationella domstolen redogör för bakgrunden till förfarandet vid den nationella domstolen enligt följande:

16. L.H. Piatkowski, som är nederländsk medborgare, bodde i Nederländerna fram till år 1996, då han flyttade till Belgien. Han bodde i Belgien fram till och med år 1998, under vilket år han arbetade i både Nederländerna och Belgien.

17. I Nederländerna arbetade han som direktör på Vanderheide Beheer BV (nedan kallat Vanderheide), som är ett bolag med säte i Nederländerna. Vanderheide är ett helägt dotterbolag till Marlon NV, med säte i Belgien, vars aktier till fullo ägs av L.H. Piatkowski och hans maka. L.H. Piatkowskis inkomst från Vanderheide är skattepliktig i Nederländerna såsom inkomst av tjänst, och han var således obligatoriskt försäkrad inom ramen för nederländsk lagstiftning om social trygghet och därmed skyldig att betala socialavgifter.

18. I Belgien arbetade L.H. Piatkowski som företagsledare för ett eller flera bolag med säte i Belgien. Inom ramen för den belgiska lagstiftningen för social trygghet betraktades detta arbete som om det hade utförts på annat sätt än av en anställd.

19. L.H. Piatkowski hade en fordran mot DuvedeC BV, ett bolag med säte i Nederländerna som till 41 procent ägdes av Vanderheide. År 1998 erhöll L.H. Piatkowski ränta på denna fordran. Eftersom ränteutbetalningen motsvarade rekvisiten i artikel 49.1 c.4 i Wet op de inkomstenbelasting, [11] utgjorde den enligt nederländsk rätt del av L.H. Piatkowskis beskattningsbara inkomst inom landet.

20. Inspektören inkluderade således räntan i beräkningsunderlaget för de nationella socialavgifter som L.H. Piatkowski var skyldig att betala i Nederländerna under år 1998.

21. Räntan inkluderades inte i beräkningen av L.H. Piatkowskis socialavgifter i Belgien samma år. [12]

22. Piatkowski anser att rätten att ta ut socialavgifter på ränteinkomsten, enligt förordning nr 1408/71, tillkommer Belgien på grund av att det är i det landet som han är bosatt.

11 — Se punkt 13 ovan.

12 — Enligt kommissionen behandlas ränta på fordringar som inkomst på lös egendom i Belgien och är inte relevant för beräkningen av socialavgifter, som endast beräknas på inkomst av tjänst.

23. Den nationella domstolen är osäker på den korrekta tolkningen av artikel 14c b i förordning nr 1408/71. Den har således vilandeförklarat målet och hänskjutit följande fråga till domstolen:

"Utgör gemenskapsrätten, och i synnerhet rätten till fri rörlighet samt bestämmelsen i artikel 14c b i förordning nr 1408/71, i dess lydelse år 1998, hinder för Nederländerna att uppbära socialavgifter på ränteinkomster som ett bolag med säte i Nederländerna har betalat till en person bosatt i Belgien, som enligt artikel 14c b jämförd med bilaga VII till förordning nr 1408/71 omfattas av såväl den nederländska som den belgiska lagstiftningen om social trygghet?"

24. Skriftliga yttranden har inkommit från den nederländska regeringen och kommissionen. Ingen förhandling har begärts eller hållits.

Bedömning

25. Såväl den nederländska regeringen som kommissionen har hävdat att frågan skall besvaras nekande. Jag instämmer.

Tillämplig lagstiftning

26. Vid ett första påseende faller omständigheterna helt och hållet inom ramen för artikel 14c b: Piatkowski "är samtidigt anställd inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium" i enlighet med de allmänna kraven i artikel 14c, och är, särskilt i den mening som avses i bilaga 7, "egenföretagare i Belgien som är anställd i en annan medlemsstat", i enlighet med artikel 14c b.

27. I artikel 14c b föreskrivs således att han omfattas av lagstiftningen i båda de berörda medlemsstaterna, vilket avviker från huvudregeln i artikel 13.1 i förordning nr 1408/71, som fastställer att personer för vilka förordningen gäller skall omfattas av lagstiftningen i endast en medlemsstat.

28. Det förevarande fallet kan jämföras med de tidigare mål i vilka domstolen ombetts tolka artikel 14c b. [13] Dessa mål gällde samtliga frågan huruvida en försäkringstagare som befann sig i en situation som liknade L.H. Piatkowskis med stöd av denna

13 — Dom av den 30 januari 1997 i mål C-340/94, De Jaeck (REG 1997, s. I-461), av den 30 januari 1997 i mål C-221/95, Hervein och Hervillier (REG 1997, s. I-609) (kallat Hervein I), av den 19 mars 2002 i de förenade målen C-393/99 och C-394/99, Hervein m.fl. (REG 2002, s. I-2829) (kallade Hervein II).

bestämmelse kunde bli tvingad att betala avgifter till två skilda system för social trygghet. I domarna i målen De Jaeck och Hervein I hävdades att företagsledare i själva verket var egenföretagare, även om den berörda medlemsstaten [14] betraktade dem som anställda. I enlighet med artikel 14a 2 i förordning nr 1408/71 [15] omfattades således sökanden i vart och ett av dessa fall av lagstiftningen om social trygghet endast i den medlemsstat där han var bosatt. Domstolen slog i båda målen fast att "begreppen 'verksamhet som anställd' och 'verksamhet som egenföretagare' skall vid tillämpningen av artikel 14a och 14c tolkas så, att de avser de verksamheter som betraktas som sådana vid tillämpningen av lagstiftningen om social trygghet i den medlemsstat inom vars territorium verksamheterna utövas". I målet Hervein II hävdade sökandena att artikel 14c b (dåvarande artikel 14c.1 b) [16] och bilaga VII strider mot artiklarna 39 EG och 43 EG, eftersom det däri föreskrivs att personer som är anställda i en medlemsstat och egenföretagare i en annan medlemsstat omfattas av lagstiftningen i båda medlemsstaterna. Domstolen godtog inte detta argument.

29. L.H. Piatkowski har inte bestritt i förevarande mål att han omfattas av två olika system för social trygghet, men han har ifrågasatt att det är Nederländerna och inte Belgien som avser att inkludera räntebetalningen i beräkningsgrunden. L.H. Piatkowski anser att detta strider mot gemenskapsrätten.

30. Den nationella domstolen framhåller att artikel 14c b [17] i sin ursprungliga lydelse tillät den samtidiga tillämpningen av lagstiftningen i var och en av de berörda medlemsstaterna vad gäller "den verksamhet som utövas på dess territorium". Enligt den ordalydelsen kunde var och en av de berörda medlemsstaterna endast ta ut socialavgifter på de inkomster som hade förvärvats inom dess respektive territorium. [18] Den nationella domstolen godtar att den nuvarande lydelsen i artikel 14c b inte innehåller någon motsvarande bestämmelse, men påpekar att det i skälen till förordning nr 3811/86, [19] genom vilken den lydelsen infördes den 1 januari 1987, saknas all antydan om att någon materiell ändring avsågs. Om bestämmelsen i sin nuvarande lydelse skall tillämpas på samma sätt som föregående lydelse, uppkommer frågan huruvida ränteinkomsterna förvärvats i Belgien eller i Nederländerna.

14 — Nederländerna i målet De Jaeck och Frankrike i målet Hervein I.

15 — I den bestämmelsen föreskrivs i allt väsentligt att en person som är egenföretagare i två eller flera medlemsstater, varav han är bosatt i en, skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstaten.

16 — Tillagd genom rådets förordning (EEG) nr 1390/81 av den 12 maj 1981 om utvidgning av förordning (EEG) nr 1408/71 till att omfatta även egenföretagare och deras familjer (EGT L 143, s. 1; svensk specialutgåva, område 5, volym 2, s. 132).

17 — Se fotnot 16.

18 — Domen i målet De Jaeck (ovan fotnot 13), punkt 40.

19 — Rådets förordning (EEG) nr 3811/86 av den 11 december 1986 om ändring av förordning nr 1408/71 (EGT L 355, s. 5; svensk specialutgåva, område 5, volym 4, s. 86).

31. Såsom den nederländska regeringen har framhållit i det aktuella fallet, blev frasen "vad gäller den verksamhet som utövas på dess territorium" emellertid överflödig när bestämmelsens ordalydelse ändrades. I sin ursprungliga ordalydelse löd artikel 14c.1 b som följer:

"Den som samtidigt är anställd inom en medlemsstats territorium och egenföretagare inom en annan medlemsstats territorium skall omfattas av

...

b) i de fall som avses i bilaga 7, av lagstiftningen i var och en av dessa medlemsstater vad gäller den verksamhet som utövas på dess territorium."

32. I den ändrade lydelsen framgår det emellertid av sammanhanget att en försäkringstagare, i det fall som nämns i bilaga 7, skall omfattas av lagstiftningen i den medlemsstat där han är anställd vad gäller anställningen och av lagstiftningen i den medlemsstat där han bedriver egen verksamhet vad gäller den egna verksamheten.

33. Följaktligen står jag fast vid den uppfattning som jag uttryckte i mitt förslag till avgörande i målet Hervein II, nämligen att det faktum att formuleringen "vad gäller den verksamhet som utövas på dess territorium" togs bort ur artikel 14c 1.b när bestämmelsen ändrades genom förordning nr 3811/86 inte påverkar bestämmelsens materiella innebörd.[20] Allt detta betyder, såsom jag också påpekade i mitt förslag till avgörande i målet Hervein II, att personer som omfattas av artikel 14c b inte kan tvingas betala avgifter *avseende samma inkomst* i mer än en medlemsstat.[21] Det är en grundläggande princip för förordning nr 1408/71.[22] I det förevarande fallet finns det ingenting som tyder på att någon sådan dubbel betalning skulle ha skett, tvärtom påpekar den nationella domstolen uttryckligen att ränteinkomsten inte inkluderas i beräkningsunderlaget för socialavgifter i Belgien.

Inkluderande av ränteinkomsten i beräkningsunderlaget

34. Vad som i förevarande mål är omtvistat är närmast att L.H. Piatkowski tvingas att betala högre socialavgifter i Nederländerna om ränteinkomsten inkluderas i beräkningsunderlaget. L.H. Piatkowski tycks vara av den uppfattningen att behörigheten att uppbära socialavgifter på betalningen tillkommer

20 — Ovan fotnot 13, punkt 60.

21 — Punkt 60, min kursivering.

22 — Dom av den 8 mars 2001 i mål C-68/99, kommissionen mot Tyskland (REG 2001, s. I-1865), punkt 25.

Belgien och att den därför inte skall medräknas i beräkningsunderlaget för hans socialavgifter i Nederländerna. Den nationella domstolen påpekar att den "inte kan urskilja några tydliga anknytningsmoment i förordningen som talar för att sådan inkomst uteslutande är att hänföra till en av de berörda medlemsstaterna".

35. Det enda syftet med reglerna i avdelning II i förordning nr 1408/71 är att bestämma vilken lagstiftning som är tillämplig på de personer som berörs av förordningen. Således är avsikten inte att fastställa vilka villkor som gäller för rätten eller skyldigheten att ansluta sig till ett system för social trygghet. Det ankommer på lagstiftaren i varje medlemsstat att fastställa sådana villkor. [23] När det sålunda har bestämts i enlighet med tillämpliga bestämmelser i avdelning II att lagstiftningen i en viss medlemsstat är tillämplig, ankommer det på den medlemsstaten att bestämma vilken inkomst som skall inkluderas i beräkningsunderlaget för socialavgifterna.

36. Domstolen har godtagit argumentet att i de fall då lagstiftningen i en viss medlemsstat är tillämplig med stöd av förordning nr 1408/71, får de nationella myndigheterna fritt fastställa de närmare bestämmelserna om finansieringen av systemet för social trygghet i det landet. [24] Domstolen har vidare slagit fast, avseende de allmänna fördragsbestämmelserna om den fria rörligheten för arbetstagare, att det "i princip [ankommer] på medlemsstaterna att, i avsaknad av en gemenskapsrättslig harmonisering av nationell lagstiftning, bestämma vilka inkomster som skall beaktas vid beräkningen av socialförsäkringsavgifterna". [25]

37. Domstolen har likaså slagit fast att i de fall som avses i bilaga VII omfattas en person som är anställd i en medlemsstat och egenföretagare i en annan medlemsstat samtidigt av lagstiftningen i var och en av de berörda medlemsstaterna, och han "skall således betala avgifter som i förekommande fall påförs honom i enlighet med var och en av dessa lagstiftningar". [26] Förordning nr 1408/71 "ger medlemsstaterna behörighet att fastställa sina system för social trygghet och särskilt att fastställa nivån på de avgifter som utkrävs". [27] Det är en naturlig följd av det system som införts genom förordning nr 1408/71, vars syfte i dess avdelning II är att bestämma vilken lagstiftning som skall tillämpas på anställda och egenföretagare som under olika omständigheter utnyttjar

23 — Dom av den 3 maj 1990 i mål C-2/89, Kits van Heijningen (REG 1990, s. I-1755), punkt 19.

24 — Dom av den 26 januari 1999 i mål C-18/95, Terhoeve (REG 1999, s. I-345), punkterna 33–35.

25 — Domen i målet Terhoeve (ovan fotnot 24), punkt 51.

26 — Domen i målet De Jaeck (ovan fotnot 13), punkt 39.

27 — Domen i målet kommissionen mot Tyskland (ovan fotnot 22) punkt 29.

rätten till fri rörlighet, att nivån för de socialavgifter som skall erläggas för en viss verksamhet skiljer sig åt beroende på i vilken medlemsstat verksamheten utövas helt eller delvis och beroende på den lagstiftning om social trygghet som denna verksamhet omfattas av.[28]

38. Följaktligen håller jag med kommissionen om att ett inkluderande av den ifrågavarande räntan i beräkningsunderlaget endast följer av det faktum att L.H. Piatkowski, i enlighet med artikel 14c, omfattas av nederländsk lagstiftning i dess helhet, med de för- och nackdelar som detta innebär.

Begränsningar av den nationella behörigheten i ärenden rörande social trygghet

39. I rättspraxis har det satts vissa gränser för medlemsstaternas utövande av sina kvarvarande befogenheter med avseende på den sociala tryggheten. De måste till exempel säkerställa att de nationella bestämmelserna om social trygghet inte utgör hinder för det faktiska utövandet av de friheter som garanteras genom fördraget och särskilt försäkra sig om att en migrerande arbetstagare som har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet inte missgynnas i förhållande till icke-migrerande arbetstagare.[29]

40. I förevarande fall tycks L.H. Piatkowski, som har utövat den fria rörligheten genom att flytta sin bostad från Nederländerna till Belgien, emellertid inte ha diskriminerats vad gäller behandlingen av ränteinkomsten för socialförsäkringsändamål i jämförelse med en icke-migrerande arbetstagare. Det förefaller utrett att ränteinkomsten skulle ha inkluderats i beräkningsgrunden i Nederländerna på samma sätt även om L.H. Piatkowski inte hade flyttat till Belgien utan fortsatt att bo i Nederländerna (detta är dock ytterst en fråga för den nationella domstolen.)

41. Den nationella domstolen citerar även rättspraxis, i vilken en medlemsstats lagstiftning om social trygghet förklarats strida mot artiklarna 39 EG och 43 EG om de socialav-

28 — Domen i målet Hervein II (ovan fotnot 13), punkt 52.

29 — Se förslag till avgörande av generaladvokat Ruiz-Jarabo i målet kommissionen mot Tyskland (ovan fotnot 22), punkt 27 och där angiven rättspraxis.

gifter som begärts av en person inte resulterar i någon kompletterande social trygghet.[30] I förevarande fall påpekar den nationella domstolen att de avgifter som L.H. Piatkowski skall betala på grund av räntan inte motsvaras av någon kompletterande social trygghet, men den betvivlar att detta begränsar den fria rörligheten, eftersom det skulle kunna göras gällande beträffande vilken höjning av socialavgifterna som helst att den inte motsvaras av ökad social trygghet.

42. Jag instämmer i att endast det faktum att nivån på en försäkrad persons socialavgifter höjs för att en medlemsstat inberäknar inkomst från en viss källa inte i sig kan anses utgöra hinder för den berörda personens fria rörlighet. Såsom både den nederländska regeringen och kommissionen har framhållit är det väsentliga huruvida kravet att betala socialavgifter uppvägs av social trygghet, trots att avgifterna som beräknas på räntan inte ger någon särskild kompletterande social trygghet eftersom L.H. Piatkowski redan omfattas av socialförsäkringssystemet. Skyddets omfattning och den exakta metoden för att beräkna avgifterna är inte relevanta. Ovannämnda rättspraxis[31] rörde situationer där betalning av socialavgifter till en viss medlemsstats system för social trygghet inte gav de berörda arbetstagarna rätt till några sociala förmåner,[32] någon ytterligare social trygghet[33] eller ytterligare socialförsäkringsskydd.[34] Det förevarande fallet tycks vara annorlunda. Genom att betala socialavgifter till det nederländska systemet erhåller L.H. Piatkowski ålderspensionsförsäkring, efterlevandepension, familjeförmåner och skydd för särskilda sjukvårdskostnader.

43. Slutligen frågar den nationella domstolen huruvida det skulle vara förenligt med den fria rörligheten för arbetstagare om både Nederländerna och Belgien uppbar socialavgifter beräknade på räntebetalningen. Eftersom jag emellertid anser att det står klart att den situationen inte är aktuell i förevarande fall, saknas det anledning att ta ställning i det avseendet.

30 — Domen i målet Hervein II (ovan fotnot 13), punkt 64 och där angiven rättspraxis.

31 — Se fotnot 30.

32 — Dom av den 3 februari 1982 i de förenade målen 62/81 och 63/81, Seco (REG 1982, s. 223; svensk specialutgåva, volym 6, s. 299), punkt 7.

33 — Dom av den 15 februari 1996 i mål C-53/95, Kemmler (REG 1996, s. I-703), punkt 13.

34 — Se domen i målet Hervein II (ovan fotnot 13), punkt 64.

Förslag till avgörande

44. Således anser jag att den fråga som hänskjutits av Gerechtshof te 's-Hertogenbosch skall besvaras enligt följande:

"Vare sig artiklarna 39 EG och 43 EG eller artikel 14c b i rådets förordning (EEG) nr 1408/71 av den 14 juni 1971 om tillämpningen av systemen för social trygghet när anställda, egenföretagare eller deras familjer flyttar inom gemenskapen utgör hinder för en medlemsstat att uppbära nationella socialavgifter baserade på ränteinkomster som utbetalats av ett företag med säte i samma medlemsstat till en person som är bosatt i en annan medlemsstat och som, enligt artikel 14c b jämförd med bilaga 7 till förordning nr 1408/71, omfattas av lagstiftningen om social trygghet i båda medlemsstaterna."